

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **T. D. D.**, zastoupený JUDr. Antonínem Šolcem, advokátem se sídlem Jugoslávská 1311/14, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2018, č. j. 14921/18/5000-10610-712427, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 6. 2020, č. j. 30 A 122/2018 – 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 3. 2018, č. j. 14921/18/5000-10610-712427 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 7. 11. 2017, č. j. 938724/17/2400-11451-404860 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byl žalobce jakožto podnikající fyzická osoba uznán vinným z přestupků dle § 29 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ET“). Těch se dopustil tím, že dne 16. 7. 2017 v 16:58 hod. nedešlal datovou zprávou údaj o evidované tržbě správci daně, čímž porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 1 písm. a) zákona o ET; v rozporu s § 18 odst. 1 písm. b) téhož zákona nevystavil účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plynula; dále na žádném místě v provozovně nebylo v rozporu s § 25 odst. 2 písm. a) zákona o ET umístěno dostatečně viditelné a čitelné informační oznámení s textem uvedeným v témže ustanovení. Za spáchané přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 20 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou ve výši 1000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal,

že v zákoně o ET není jednoznačně uvedeno, jak má poplatník údaje o evidované tržbě zasílat; správce daně přitom žádným zákonným postupem nezveřejnil formát a strukturu požadovaných údajů. Plnění této povinnosti bylo proto dle něj znemožněno. Dále nepovažoval za zřejmé, že by jeho provozovna spadala do „první vlny“ ET; prostor před výdejním pultem je přístupný komukoliv a není v něm poskytována obsluha u stolů, tudíž se jedná o klasický režim výdeje rychlého občerstvení v obchodním centru. Správci daně též vytýkal, že výše sankce byla zvolena bez jakéhokoliv podrobného zdůvodnění; to dle něj způsobuje nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Pokutu je navíc dle zákona o ET možno udělit tomu, kdo závažným způsobem úmyslně ztíží nebo zmaří evidenci tržeb; ze správních rozhodnutí však dle něj není zřejmé, jak k tomu došlo, neboť žalobce evidenci tržeb pro daňové účely řádně vede.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 17. 6. 2020, č. j. 30 A 122/2018 – 57 (dále jen „napadený rozsudek“), podanou žalobu zamítl. K námitce, že se na žalobce nevztahovaly povinnosti plynoucí ze zákona o ET, obsáhle citoval z napadeného rozhodnutí; uvedl, že žalovaný se touto otázkou náležitě zabýval. Dostatečně a přesvědčivě popsal, že žalobce realizoval prodej jak formou „s sebou“, tak také umožňoval konzumovat pokrmy a nápoje na místě. Pokrmy servíroval na plastovém nádobí, poskytoval plastový příbor a umělohmotné kelímky, některé nápoje otevíral, v jeho provozovně bylo možné využít židlí a stolků, kde mohlo dojít ke konzumaci objednaných pokrmů a nápojů. V rozsahu toho, co spotřebitelé mohli konzumovat v žalobcově provozovně, byla dle soudu aplikace příslušných ustanovení zákona o ET namístě. Tento závěr přitom není v rozporu s názorem prezentovaným v žalobcem odkazovaném článku Ireny Válové. Soud dále neshledal ani s žalobcovým tvrzením o nejednoznačnosti zákonného textu; § 37 zákona o ET shledal dostatečně jasným, určitým a srozumitelným. Přímou zákonem nemůže do nejmenších detailů vymezovat, co se rozumí tou kterou službou; od toho jsou podzákonné předpisy nebo výklad provedený skrze judikaturu soudů.

[4] Konstatoval, že zákonné zmocnění je v případě § 18 odst. 4 zákona o ET poměrně obecné a ponechává správním orgánům značný prostor, aby způsobem umožňujícím dálkový přístup určily, jak budou řešeny formát a struktura požadovaných údajů. Opět obsáhle citoval z vyjádření žalovaného k žalobě. Správce daně dle něj splnil svou povinnost, když veškeré relevantní informace vztahující se k elektronické evidenci tržeb uvedl na internetových stránkách <http://www.etrzby.cz> a rovněž v Metodickém pokynu Generálního finančního ředitelství k aplikaci zákona o evidenci tržeb ze dne 11. 7. 2017, č. j. 76261/17/7100-10114-110525. Vysvětlil, že formát je označením způsobu ukládání dat v příslušném počítačovém souboru, od něhož odvisí možnost zpřístupnění dat prostřednictvím odpovídajícího (kompatibilního) počítačového softwaru; poplatník má povinnost zaslat on-line datovou zprávou údaje o evidované tržbě správci daně ve formátu XML. Co se týče struktury, jedná se o určení způsobu uspořádání datového obsahu uloženého způsobem odpovídajícím stanovenému formátu; struktura je vymezena uspořádáním položek popsaných specifickými pravidly do vět, které jsou základem struktury dat. Krajský soud přitom naznal, že způsob, jakým byly Generálním finančním ředitelstvím stanoveny formát a struktura zasílaných údajů, lze co do obsahu i formy akceptovat.

[5] Ani námitku brojící proti výši uložené sankce neshledal krajský soud důvodnou. Uvedl, že příkazem správce daně ze dne 22. 9. 2017, č. j. 857983/17/2400-11451-404860, byla žalobci udělena pokuta ve výši 40 000 Kč; prvostupňovým správním rozhodnutím pak byla pokuta snížena na 20 000 Kč a v této výši byla potvrzena napadeným rozhodnutím. Správní orgány dle soudu posoudily zákonná kritéria po ukládání sankce, vyrovnaly se jak s polehčujícími, tak přitěžujícími okolnostmi a výši sankce dostatečně odůvodnily; žalobce ostatně netvrdil, že by tomu tak nebylo. Připustil, že nebylo výslovně zdůvodněno, proč došlo ke snížení sankce

pokračování

ze 40 000 Kč na 20 000 Kč. To však vnímal jako nepodstatnou vadu řízení, neboť razantní snížení výše pokuty nelze bez dalšího považovat za nepřípustný zásah do žalobcovy právní sféry; žalobce přitom nenamítal nepřiměřenost nově snížené sankce.

[6] Pokud si žalobce nebyl vědom, že by úmyslně ztížil nebo mařil evidence tržeb, pak krajský soud uvedl, že takového přestupku se dopustí podnikající fyzická osoba podle § 28 odst. 2 zákona o ET (přestupek proti evidenci tržeb); žalobci však byly kladeny za vinu přestupky podle § 29 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o ET (přestupky na úseku evidence tržeb).

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

II.1 Kasační stížnost žalobce

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Namítá, že soud nesprávně posoudil rozsah zmocnění v § 18 odst. 4 zákona o ET a s tím související nezákonnost uložené evidenční povinnosti; odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 3. 1. 2018, č. j. 2 Afs 25/2015 – 38. Vypořádání žalobní námitky týkající se nezákonným způsobem stanoveného formátu a struktury údajů o evidované tržbě pak považuje za příliš lakonické a v důsledku toho nepřezkoumatelné; poukaz na instrukci na webovém rozhraní má za nedostatečný.

II.2 Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[8] Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že souhlasí s právním posouzením věci učiněným v napadeném rozsudku. Poukazuje na to, že pokud krajský soud přisvědčil jeho argumentaci, neznamená to, že by příslušnou žalobní námitku vypořádal nepřezkoumatelným způsobem. Ke kasačním výhradám stěžovatele předeseílá, že údaje o evidované tržbě jsou přijímány pouze na společném technickém zařízení (datovém úložišti), které má správce daně určit způsobem umožňujícím dálkový přístup – tj. elektronicky. Správce daně splnil svou povinnost dle § 18 odst. 4 zákona o ET, když veškeré relevantní informace vztahující se k elektronické evidenci tržeb uvedl na internetových stránkách <http://www.etrzby.cz> a také v Metodickém pokynu Generálního finančního ředitelství k aplikaci zákona o evidenci tržeb ze dne 11. 7. 2017, č. j. 76261/17/7100-10114-110525 (pro předmětné období je rozhodná verze 3.0). Zdůrazňuje, že sama povinnost zaslat údaje o evidované tržbě je uložena přímo § 18 odst. 4 zákona o ET, nikoliv až instrukcí na webovém rozhraní. Prostřednictvím internetových stránek či Metodického pokynu je pouze určeno, jaký přesně má být formát a struktura požadovaných údajů; tyto však nad rámec zákona nestanovují žádné další povinnosti. Takový výklad je dle žalovaného v souladu s komentářovou literaturou, z níž cituje.

[9] K odkazu stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 3. 1. 2018, č. j. 2 Afs 25/2015 - 38, žalovaný uvádí, že není pro posuzovanou věc jakkoliv významný, neboť jádrem sporu v něm byl výklad § 74 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a s tím související neúčinnost podání. Přípouští, že soud v předmětném rozsudku *obiter dictum* kritizoval nedostatek právního podkladu při stanovování formátu a struktury datových zpráv toliko oznámením příslušných údajů na webových stránkách, nicméně zdůrazňuje, že obecná závaznost takových pravidel nebyla nikdy zpochybněna, ba naopak byla již aprobevována; odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2018, č. j. 5 A 20/2016 - 78, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 11. 1999 ve věci *Špaček s.r.o. proti České republice*, č. 26449/95, či nález Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 24/99.

[10] Právní norma vyjádřená v § 18 odst. 4 zákona o ET postrádá esenciální obsah, neboť nevymezuje konkrétní formát a strukturu, ve kterých mají být údaje o evidované tržbě zasílány, přičemž k doplnění tohoto obsahu výslovně zmocňuje správce daně. Dle žalovaného tak není pochyb o tom, že Metodický pokyn Generálního finančního ředitelství a technické specifikace zveřejněné na internetových stránkách www.etrzby.cz byly vydány z vůle zákonodárce na základě zjevného zákonného zmocnění. Analogicky odkazuje na § 72 odst. 1 daňového řádu, podle kterého Ministerstvo financí vydává tiskopisy, na nichž se podávají příslušná daňová tvrzení; to je aktuálně provedeno pokynem Generálního finančního ředitelství D-24, kterým se stanovuje formát a struktura datové zprávy (tedy principiálně shodným způsobem jako v řešené věci). Žalovaný proto konstatuje, že vydáním metodického pokynu, resp. technickými specifikacemi zveřejněnými na internetových stránkách, nebylo nikterak nevybočeno z mezí § 18 odst. 4 zákona o ET.

[11] Žalovaný poukazuje dále na to, že samotný zákon o ET prošel bezprostředně po svém přijetí testem ústavnosti. Ústavní soud nálezem ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 26/16, zrušil pouze dílčí ustanovení zákona (žádné v této věci relevantní) a ve zbytku návrh zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážít další kasační námítky. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce; srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245. Stěžovatel namítá, že vypořádání žalobní námítky týkající se nezákonným způsobem stanoveného formátu a struktury údajů o evidované tržbě je lakonické a v důsledku toho nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud sice přisvědčuje stěžovateli v tom, že krajský soud tuto jeho argumentaci posoudil ve značné stručnosti, navíc v rozsudku především citoval z vyjádření žalovaného k žalobě (srov. odst. [31] napadeného rozsudku). To však ještě samo o sobě nelze hodnotit jako nepřezkoumatelnost rozhodnutí; ta totiž „nemůže být způsobena ani tím, pokud krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotí průběh správního řízení, ztotožní se s postupem správního orgánu a jeho závěry souhlasně aprobuje. Z uvedeného nelze dovozovat, že by se soud námítkami stěžovatele nezabýval, nepodrobil hodnocení žalovaného vlastním úvahám, ale pouze převzal jeho názory.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36). Stěžejní v projednávané věci je, že z napadeného rozsudku jasně plyne, že se krajský soud důvodností dané námítky zabýval. Konstatoval, že zákonné zmocnění stanovené v § 18 odst. 4 zákona o ET je poměrně obecné a ponechává správním orgánům značný prostor, aby určily, jak bude (způsobem umožňujícím dálkový přístup) stanoven formát a struktura požadovaných údajů;

pokračování

naznal přitom, že provedení učiněné Generálním finančním ředitelstvím lze akceptovat co do jeho obsahu i formy. Lze tedy jednoznačně seznat, jaký právní názor k této problematice krajský soud zaujal; otázka správnosti vysloveného závěru přitom nemá na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žádný vliv. Napadený rozsudek je proto přezkoumatelný.

[16] S ohledem na značnou stručnost jediné věcné kasační námitky (brojící proti posouzení způsobu stanovení formátu a struktury údajů o evidované tržbě správcem daně podle § 18 odst. 4 zákona o ET) poukazuje Nejvyšší správní soud na to, že „řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č.j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 – 90).

[17] Podle § 18 odst. 1 zákona o ET je poplatník *povinen nejpozději při uskutečnění evidované tržby a) zaslat datovou zprávou údaje o této evidované tržbě správci daně a b) vystavit účtenku tomu, od koho evidovaná tržba plyne.*

[18] Dle § 18 odst. 4 zákona o ET lze údaje o evidované tržbě zaslat pouze na společné technické zařízení určené správcem daně ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně způsobem umožňujícím dálkový přístup. Požadovaný formát a strukturu pak správce daně stanovil na internetových stránkách <http://www.etrzby.cz> a v Metodickém pokynu Generálního finančního ředitelství k aplikaci zákona o evidenci tržeb ze dne 11. 7. 2017, č. j. 76261/17/7100-10114-110525.

[19] Podle § 19 odst. 1 zákona o ET je údajem o evidované tržbě zasílaným datovou zprávou a) daňové identifikační číslo poplatníka, b) označení provozovny, ve které je tržba uskutečněna, c) označení pokladního zařízení, na kterém je tržba evidována, d) pořadové číslo účtenky, e) datum a čas přijetí tržby nebo vystavení účtenky, pokud je vystavena dříve, f) celková částka tržby, g) bezpečnostní kód poplatníka, h) podpisový kód poplatníka, i) údaj, zda je tržba evidována v běžném nebo zjednodušeném režimu. Podle odst. 2 téhož ustanovení je údajem o evidované tržbě zasílaným datovou zprávou také a) celková částka plateb určených k následnému čerpání nebo zúčtování, b) celková částka plateb, které jsou následným čerpáním nebo zúčtováním platby, c) daňové identifikační číslo poplatníka, který pověřil evidováním této tržby poplatníka, který tržbu eviduje, d) základ daně z přidané hodnoty a daň podle sazeb daně z přidané hodnoty, e) celková částka v režimu daně z přidané hodnoty pro cestovní službu, f) celková částka v režimu daně z přidané hodnoty pro prodej použitého zboží.

[20] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že „po zaplacení kontrolního nákupu nebyl ze strany obviněného učiněn žádný pokus o řádnou evidenci tržby, a nebyla vydána žádná účtenka. (...) Správní orgán dodatečně ověřil, zda byla tržba z kontrolního nákupu (...) zaslána datovou zprávou na portál správce daně, tak jak předpokládá zákon o ET. Dle výpisu „Evidované údaje o poplatníkovi“ bylo zjištěno, že ke dni 19. 7. 2017 obviněný nezaevidoval žádnou tržbu a rovněž, že nemá na portálu správce daně zaevidovanou žádnou provozovnu.“ (srov. str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí). Stěžovatel se tedy zjevně ani nepokusil zaslat správci daně datovou zprávu s údaji o evidované tržbě. Samotná povinnost informovat správce daně o evidované tržbě je přitom poplatníkovi stanovena přímo zákonem [§ 18 odst. 1 písm. a) zákona o ET]; stejně tak sám zákon výslovně upravuje, jaké všechny údaje má poplatník správci daně uvést (§ 19 odst. 1 a 2 téhož zákona). Stěžovateli tedy bylo nesporně zákonným způsobem uloženo (minimálně) to, jaké všechny údaje, o čem, nejpozději kdy a komu má zaslat; v tomto rozsahu mohl a měl stanovenou povinnost splnit. To ovšem neučinil, neboť správci daně o předmětné tržbě nezaslal žádné údaje; právě za to, že požadované informace nezaslal vůbec, byl sankcionován. Nenastala tedy situace, že by stěžovatel údaje

o evidované tržbě zaslal jinak než ve sporně stanoveném formátu a struktuře, a správce daně by právě z tohoto důvodu splnění jeho evidenční povinnosti neuznal. Nadto lze poukázat, že daná provozovna dokonce nebyla u správce daně ani zaevidována. Stěžovatel sám navíc do protokolu o místním šetření uvedl, že tržbu nezaevidoval z důvodu, že mu jeho daňový poradce sdělil, že v dané fázi vůbec nepodléhá povinnostem plynoucím ze zákona o ET (tato otázka již není předmětem kasačního přezkumu). Ani z tvrzení samotného stěžovatele tedy neplyne, že nesplnil svou evidenční povinnost snad proto, že by kvůli (dle něj) správcem daně nezákonně, a tedy pro něj nezávazně, specifikovaném formátu a struktuře zasílaných údajů nemohl požadované informace fakticky zpracovat a odeslat; ostatně jeho vlastní argumentace, proč tak neučinil, uvádí odlišný důvod. Sám stěžovatel tedy nemohl být způsobem stanovení formátu a struktury požadovaných údajů o evidované tržbě nikterak přímo dotčen, neboť k aplikaci § 18 odst. 4 zákona o ET v projednávaném případě vůbec nedošlo.

[21] Nejvyšší správní soud si je vědom názoru, který konstatoval ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku ze dne 3. 1. 2018, č. j. 2 Afs 25/2015 – 38; setrvává přitom na v něm vysloveném apelu. Stejně tak nepřehlédl, že § 72 odst. 1 daňového řádu, ve znění do 31. 12. 2020, jímž žalovaný analogicky argumentoval ve svém vyjádření, byl zrušen náležením Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 19/17. Jelikož však soudní řád správní nepřipouští žalobu k ochraně práv jiných osob nebo k ochraně veřejného zájmu (*actio popularis*), naznal Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů, že v přezkoumávané věci vůbec není na místě se věcně zabývat otázkou, zda specifikace konkrétních technických požadavků (formátu a struktury) na zaslání údajů o evidované tržbě stanovená správcem daně na základě § 18 odst. 4 zákona o ET skrze metodický pokyn a webové stránky <http://www.etrzby.cz> je konkretizací zákonem stanovené povinnosti, která musí být provedena právním předpisem.

[22] Krajský soud tedy nepochybil, pokud aproboval správní rozhodnutí, jímž byl stěžovateli shledán vinným mimo jiné z porušení povinnosti stanovené v § 18 odst. 1 písm. a) zákona o ET, neboť stěžovatel ji nesplnil ani v tom rozsahu, v jakém je jednoznačně vymezena přímo v zákoně.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[23] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny stěžovatelem uplatněné kasační námitky, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému ji nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu